

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 22 kwietnia 2016 r. – Postępowanie karne przeciwko Mossie Ouhramiemu

(Sprawa C-225/16)

(2016/C 232/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Mossa Ouhrami

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/115⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wymieniony w nim termin pięciu lat jest liczony
  - a) od chwili wydania zakazu wjazdu (lub, z mocą wsteczną, równoważnej decyzji o uznaniu za osobę niepożądaną), czy
  - b) od chwili, w której dana osoba faktycznie opuściła terytorium – mówiąc w skrócie – państw członkowskich Unii Europejskiej, czy też
  - c) od jakiegokolwiek innej chwili?
- 2) Czy mając na uwadze stosowanie przepisów prawa przejściowego, art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten skutkuje tym, iż decyzje wydane przed wejściem w życie tej dyrektywy, których skutek prawny polega na tym, że adresat musi przebywać przez okres dziesięciu kolejnych lat poza Niderlandami, przy założeniu, że zakaz wjazdu zostaje ustanowiony z należyтым uwzględnieniem wszystkich istotnych dla danego przypadku okoliczności, od których to decyzji mógł zostać wniesiony środek odwoławczy, nie wywołują już skutków prawnych, jeżeli w chwili, do której należało dokonać transpozycji tej dyrektywy, lub w chwili, w której stwierdzono, że adresat tej decyzji przebywa w Niderlandach, czas trwania tego obowiązku przekracza czas trwania przewidziany w tym przepisie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. 2008, L 348, s. 98).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 marca 2016 r. w sprawie T-15/14, Simet/Komisja, wniesione w dniu 20 kwietnia 2016 r. przez Simet SpA

(Sprawa C-232/16 P)

(2016/C 232/09)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Simet SpA (przedstawiciele: A. Clarizia, C. Varrone, P. Clarizia, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku (sprawa T-15/14), którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/201/UE z dnia 2 października 2013 r. w sprawie rekompensaty należnej Simet SpA z tytułu świadczenia usług transportu publicznego w latach 1987–2003 [pomoc państwa SA.33037 (2012/C) – Włochy] (Dz.U. 2014, L 114, s. 67), i stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uważa, że wyrok narusza:

- art. 107 TFUE w zakresie, w jakim przyjęto w nim, że płatności rekompensacyjne na rzecz Simet, przyznane na mocy wyroku włoskiego Consiglio di Stato i notyfikowane władzom krajowym, stanowią pomoc państwa, chociaż spór rozstrzygnięty przez sąd krajowy dotyczył naprawienia szkody poniesionej przez wnoszącą odwołanie z powodu niezgodności z prawem aktów ministerstwa infrastruktury i transportu w odniesieniu do działalności w zakresie usług publicznych drogowego transportu międzyregionalnego w latach 1987–2003;
- rozporządzenie (EWG) nr 1191/69⁽¹⁾ w zakresie, w jakim Sąd nie stwierdził niezgodności regulacji włoskiej z przywołanym rozporządzeniem z dwóch powodów: 1) ponieważ nakłada ona na podmiot prywatny wymóg prowadzenia działalności gospodarczej wyłącznie w formie usług publicznych, podczas gdy na podstawie rozporządzenia nr 1191/69 taki sposób prowadzenia działalności przedsiębiorstwa jest zakazany, gdyż usługa publiczna wymaga przestrzegania przez koncesjonariusza zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych; 2) ponieważ nie przewidywała ona rekompensaty za zobowiązania z tytułu świadczenia usługi przez przedsiębiorstwo; w następstwie zmian wprowadzonych rozporządzeniem (EWG) nr 1893/91 Simet nie mogła już podlegać zobowiązaniom z tytułu świadczenia usług publicznych, gdyż przedmiotem jej działalności był międzyregionalny przewóz osób autobusami;
- rozporządzenie nr 1191/69 w szczególności w zakresie, w jakim Sąd błędnie przyjął w nim zgodność z prawem decyzji Komisji, w której stwierdzono, że płatności na rzecz Simet stanowiły pomoc państwa, gdyż z powodu braku prowadzenia przez spółkę odrębnej księgowości kosztów poniesionych z tytułu takiej działalności istnieje ryzyko nadmiernej rekompensaty. Wbrew temu, co stwierdził Sąd, art. 5 i nast. rozporządzenia przewidywały odmienną metodę określenia zakresu rekompensaty, która opiera się na „skutkach”, jakie nałożenie takich zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych mogło wywrzeć na konkurencyjność przedsiębiorstwa ogółem;
- zasady dotyczące naprawienia szkody poniesionej przez podmioty prywatne z powodu naruszenia prawa Unii, które oznaczają, że jeżeli władze państwa członkowskiego przyjmą w ramach swoich kompetencji środek sprzeczny z prawem Unii, wynika z tego dla nich obowiązek naprawienia szkody wobec adresata środka z powodu jego niezgodności z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania Państw Członkowskich dotyczącego zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej (Dz.U. L 156, s. 1)